

Englænderpokalen

Fyn rundt med "Knäjti"

Jørgen Heidemann – FD 697 "Spar knækt"

"Knäjti" --? Hvad mener han nu med det? Nå ja, ham indvandrerens ovre fra Djævleøen forsøger sig altså bare med fynsk lydskrift. Han mener selvfølgelig "Knægten" - med hentydning til båden FD 697 "Spar Knægt" af Faldsled og til dens mindreårige skipper Anders på kun et par og halvtreds ud af besætningens samlede alder på 177 år. (Godt ord igen, Anders!).

Nå, altså, til sagen: 1997 blev så året, hvor jeg fik chancen for at være med til dette også. De foregående par år havde jeg jo nogle gange - adspurgt: skulle du ikke sejle med næste år? - svaret, at det ville jeg da gerne, men der var jo det sædvanlige med at samle en besætning til "Scherzo", og det var vel også bedst for sådan en uerfaren en som mig at have været der selv en gang i dagslys inden kapsejlad i ellers ukendt vand endda også om natten.

Så det var mere end velkomment, da Anders i år spurgte, om jeg ville gaste hos ham sammen med Gunnar (FD 59, "Påfuglen"), i den årlige Fyn Rundt fra Svendborg med "Spar Knægt". Allerede fra slutningen af ugen forud blev vejrudsigterne aflyttet usædvanlig opmærksomt. Men det tegnede da godt, og det var flot solrigt vejr, da vi torsdag ved frokosttid gik fra havn i Faldsled og i jævn SØ - vind stod ud ad Sønderfjorden, uden om Sønderhjørne ("Cap Horne", ifølge Mads fra Assens) og så i øvrigt videre ad "Hovedgaden" mellem Sydfyn og øerne til Svendborg.

Undervejs fik jeg mig et nyt navn: "Jørgen Halvvind". Bare fordi der var så flot alle vegne omkring os, at opmærksomheden ikke udelukkende blev ødslet væk til at administrere rorpinden med optimal kurs som eneste formål! Det var vel ved samme lejlighed, at den næstsidste af Anders's "Urquell" gik tabt ud over siden - damn "pity".

Vi var ikke eneste deltagende Faldsled - båd. I Svendborg kom Ole med Havkatten, hvis besætning var forstærket med Bent fra "Raptus", og fortøjede sig langs os. Så vi var et pænt, mindre selskab til at gå i byen torsdag aften et lille listigt sted. Jo, vi var - da vi gik ud, altså!

Fredag startede med herlig sol og læ i havnen. Formiddagen anvendtes til at proviantere ind og deponere overflødig last såsom motor i en container i land. Ufatteligt, at jeg ikke blev lagt samme sted.

Desuden blev supplerende aptering monteret såsom en yderst stilfuld galionsfigur på stævnen og dens bedre halvdel i agterstaget. Adspurgt af en journalist på interviewbesøg, om hun så hed noget, var Anders så få mikrosekunder om at døbe hende "Sofie" efter hans minipudel, at kun vi indspiste opdagede, at det var lyn improvisation.

KI 15.40 gik starten i frisk SØ-vind og fortsat flot sol. Vi skulle have Fyn til bagbord. Der var "en bett' trængsel" ved startlinjen og en Svendborg - Senior sejler, der' vist ikke helt havde styr på søvejsregler. Der var i hvert fald lige pludseligt grumme lidt plads til alle, så vi måtte gå brat rundt. Et held at løbets anden folkebåd, "Elektra" fra Nyborg, havde en mand på fordækket, som kunne fange vor stævn, så der ikke vankede andre skrammer, end at "Sofus", vor nys påmønstrede galionsfigur, fik amputeret en fod og et underben.

Herefter gik det ellers bare derudad, mellem Thurø og Tåsinge og på et ganske frisk kryds over Lunkebugten med "Elektra" i hælene (eller hvad det mon hedder) og et par IF-er foran. Ole var snart ikke mere at se, han var sendt af i første start og gik sådan en fart ! Efter "Thurø kosten" var det nærmest halvindssejlads og det gik rigtig godt fremover.

Sent på eftermiddagen kunne vi falde yderligere af ved Vestbroen, som ikke frembød de gener. Gunnar og Anders: "Vem kan segla förutan vind" - bare i al uskyldighed, forstås! Det skete der umiddelbart heller ikke noget ved, for det tog en evighed inklusive pauser for anker for dog ikke at blive sat agterud - men omsider gled det da så sagtelig omkring Lyngs Odde og under GI. Lillebæltsbro og samtidig gled morgenmaden ned og derefter mine øjne i. Da de åbnedes, var vi udfør det sidste stykke skov på Jyllandssiden nedad imod Stenderup Hage, og der var kommet god luft - på ny fra SØ, så det gik på kryds over mod Fænø og tilbage igen. Ret hurtigt tog vinden til og blev godt og vel frisk, så strategien for den videre færd bestod i at følge Fyns kyst og søge mest mulig sø læ ved at gå godt ind i bugterne.

Fyn Rundt 1997 - så nåede vi Vestbroen

Det blev en særdeles frisk dag! Kryds hele tiden, krappe Lillebæltssøer og vind nok - tak, rigeligt! Min sejlerdragt viste sig at være meget lidt vandtæt, og det passede skidt til permanent overskylning. Vi hørte senere, at der var målt 18 m/sek ved Bågø på den tid, da vi gik igennem der. Det var anstrengende, men spændende. Der høstede vi, hvad jeg havde sået ved at fløjte ved Strib.

Anders, der havde taget en drøj tørn som rørsmand siden i morges, undte sig en tur ned om læ for at få en på øjet på dørken, da vi hen på eftermiddagen nærmede os eget hjemmefarvand og rundede Helnæs. Han berettede bagefter, at han havde haft så nemt ved at trække vejret dernede, faktisk behøvede han slet ikke at bruge sine egne muskler, skiftende bølgetryk på bådens skrog i den grove sø fik det til at deformere sig så meget, at det deformerede hans krop med - siger han.

Han siger også, at han med nogen bekymring havde hørt Gunnar og mig tiske et eller andet om, at der - da vi på krydset inde i Helnæsbugten tog en vending udfør Sønderfjorden - herfra var fristende nær til vor egen trygge havn. Jeg ved ikke rigtigt, om han for alvor frygtede, at vi kunne finde på at falde fra - men han hævder, at han ikke var helt rolig ved os. I hvert fald dukkede han op i cockpittet igen, inden Sønderhjørne var nået, for at gardere sig imod mytteri. Men det ville nu da have været for ynkeligt.

På den videre færd fik jeg en navnebroder i Gunnar, som Anders udnævnte til "Gunnar Halvvind" - for hans vedkommende ikke på grund af styring, men fordi der var afvigende opfattelser af, hvor hårdt, fokken burde skødes ind. Som hensynsfuld gast nænnede Gunnar ikke så meget, som skipper kunne tænke sig - ihukommende hvordan "Påfuglen" havde det efter hjemfarten fra Fejø i '96.

Mørket var faldet på, inden vi var fremme ved Svendborg Sund, så nu var det sejlads på fyr og AP for resten af turen. Som den, der på grund af utilstrækkeligt søtøj var koldest - det blev faktisk en hundekold dag på den konto havde jeg den privilegerede opgave at stå nede om læ ved kortbordet, med hovedet ovenud ad lugen, og give navigationsanvisninger - det var godt nok ikke helt fri for at være lidt spændende under den

fortsatte krydssejlad i buldermørke gennem Svendborgsund, der jo ikke alle steder er lige rummelig.

Med passage af mållinjen et kvarter i midnat havde vi fuldført sejladsen på 32 tim. og dermed fået en 2. plads i vort løb og en 7. plads overall - takket være en udholdende og kompetent skipper, hvis formidable evne til at skaffe sig så excellent en besætning naturligvis taktfuldt forties i dybeste diskretion.

Så var det køjetid. Men kors, for et rod nede om læ - alt var tumlet rundt i den livlige sø, ikke meget var, hvor det havde været. Heller ikke en ihjeltrådt pakke "Digestive", som jeg havde insisteret på, at vi skulle have med. Og som jeg så selvfølgelig selv havde held til at myrde. Men køjerne var næsten tørre (fraset Gunnars fodende) - der er alligevel visse fordele ved en plastattrap frem for en rigtig træbåd!

For undertegnede var det en anstrengende, men pragtfuld oplevelse at have været med til. Tak til Anders for den!

Jørgen Heidemann, gæstegast på FD 506 "Scherzo" af Faldsled.